

Ó Isten, te vagy Istenem, hozzád vágyakozom! Utánad szomjazik lelkem. (Zsoltár 63,2)

Mt 12,46-50

Még beszélt Jézus a sokasághoz, amikor íme, anyja és testvérei megálltak odakint, mert beszélni akartak vele. Valaki szólt neki: Íme, anyád és testvéreid odakint állnak, és beszélni akarnak veled. Ő azonban így felelt annak, aki szólt neki: Ki az én anyám, és kik az én testvéreim? Erre kinyújtotta kezét tanítványai felé, és így szólt: Íme, az én anyám és az én testvéreim! Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én testvérem és az én anyám.

Az előző héten többször is esett szó azokról, akik nem akarják meghallani Jézus szavát. Most azokról beszél, akik viszont meghallják, és követik: aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én testvérem és az én anyám.

Nem tudunk eléggé csodálkozni annak a szeretetnek a nagyságán, amivel a Szentháromság Isten fordul felénk: Befogad a saját családjába.

Mit teszek, ha befogadnak egy családba? Hála Istennek, a legtöbünknek van családja, de mégis ismerős lehet számunkra ez a helyzet, ha például egy hosszabb időre külföldre megyünk, ahol egy befogadó családnál lakunk, később pedig amikor megismerkedünk a párunkkal, és belépünk az ő családjába is. Mit teszek ilyenkor? Megpróbálom megismerni a családot, a szokásaikat, és amennyire tőlem telik, igazodni ezekhez a szokásokhoz. Ez van, amikor könnyebb, van, amikor nehezebb. Néha vicces, néha meg inkább vérfagyasztó élmény tud lenni.

Ha Isten hív meg a családjába, akkor is valami hasonló történik: megpróbálom megérteni és követni azt a módot, ahogy a Szentháromság „viselkedik”. Mi az ami erre igazán fel tud szabadítani? Az, hogy ha érzem, hogy tényleg befogadtak és szeretve vagyok.

Mi protestánsok napi imádságunkhoz, vagy templomi istentiszteletünkhöz nem használunk személy-ábrázolásokat, de néha mi is megtehetjük, hogy egy-egy kép, vagy szobor üzenetéről elmélkedjünk. Különösen is érdemes erre az elmélkedésre Andrej Rjubljov Szentháromság ikonja. Ezt hozom most példának.

A három személy egymás felé fordulásán nagy szeretet, irgalmasság és gyengédség látszik. Az arcuk egyforma – isten egysége jelenik meg benne –, viszont a színekből és mozdulatokból, mégis következtethetünk arra, hogy melyik személy melyik. Most ebbe nem is szeretnék belemenni (remek értelmezéseket találhatunk az interneten), csak azt szeretném kiemelni, ami a mi befogadásunkra mutat ebbe a családba:

- Az egyik. A három alak egy körön helyezkedik el, és ez a kör a mi oldalunkon nyitott.
- A fordított perspektíva használata: a vonalak nem befelé a képbe tartanak össze, hanem pont fordítva: a képből kifelé, felénk, mintegy behúzza minket a képbe.
- A testbeszéd: a képen ülők felénk forduló lábfejei.
- A tál vagy kehely, ami az asztal (oltár)közepén van, ami az eukarisztiára utal – ahhoz hív minket.
- A kis fiók, ami az asztal felén eső oldalán látható: Itt tartották az oltári szentséget. Az, hogy az asztalnak ez az oldala mutat

felénk, szintén azt sugallja, hogy fontos szereplői vagyunk a képnek.

- Maga a bibliai történet, ami a kép ihletője: Ábrahám vendégül lát három férfit/angyalt/Istent – Ábrahám nem szerepel a képen, bár ennek a történetnek az ábrázolásánál ez megszokott (Sarával együtt). Az Ő hiánya mintegy arra mutat, hogy mi vagyunk itt Ábrahám szerepében. Akit úgy nevez a Biblia, hogy „Isten barátja”.

Merjük elhinni Istennek ezt a befogadó szeretetét. Nem kell ahhoz, hogy Ő befogadjon szeretetébe már szenteknek lennünk. Ez a szeretet, amit átélünk, tesz majd minket szentekké.